

Judikát NS 21 Cdo 3229/2013

Soud:	Nejvyšší soud
Datum rozhodnutí:	11/20/2014
Spisová značka:	21 Cdo 3229/2013
ECLI:	ECLI:CZ:NS:2014:21.CDO.3229.2013.1
Typ rozhodnutí:	ROZSUDEK
Heslo:	Náhrada mzdy Neplatnost právního úkonu Přechod práv a povinností z pracovněprávních vztahů Výpověď z pracovního poměru
Dotčené předpisy:	§ 61 předpisu č. 65/1965Sb. ve znění do 12.09.2005 § 64 předpisu č. 65/1965Sb. ve znění do 12.09.2005 § 159a odst. 1 o. s. ř. ve znění do 31.12.2012 § 159a odst. 4 o. s. ř. ve znění do 31.12.2012 § 159a odst. 5 o. s. ř. ve znění do 31.12.2012
Kategorie rozhodnutí:	C

21 Cdo 3229/2013

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jiřího Doležalky a soudců JUDr. Zdeňky Novotné a JUDr. Ljubomíra Drápala v právní věci žalobkyně E. N., zastoupené Mgr. Liborem Rojarem, advokátem se sídlem v Uherském Ostrohu, Veselská č. 710, proti žalovanému Domu dětí a mládeže, Uherské Hradiště, Purkyňova 494, příspěvkové organizaci se sídlem v Uherském Hradišti, Purkyňova č. 494, IČO 75089602, zastoupenému JUDr. Vítém Buršou, advokátem se sídlem v Uherském Hradišti, Růžová č. 1254, o 684.430,- Kč s úroky z prodlení, vedené u Okresního soudu v Uherském Hradišti pod sp. zn. 6 C 270/2008, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně – pobočky ve Zlíně ze dne 8. listopadu 2012 č. j. 60 Co 300/2012-167, takto:

Rozsudek krajského soudu a rozsudek Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 12. října 2011 č. j. 6 C 270/2008-117 (s výjimkou výroku o zastavení řízení co do 56.280,- Kč s úroky z prodlení) se zrušují a věc se v tomto rozsahu vrací Okresnímu soudu v Uherském Hradišti k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalobkyně se žalobou podanou u Okresního soudu v Uherském Hradišti dne 31. 10. 2008 domáhala, aby jí žalovaný zaplatil na náhradě mzdy za období měsíců listopad 2005 až září 2008 částku 684.430,- Kč s úroky z prodlení ve výši, z částek a za dobu, jež rozvedla v podání ze dne 21. 1. 2010. Žalobu zdůvodnila zejména tím, že dne 12. 8. 2005 jí dal žalovaný, u něhož pracovala jako „pedagog pro volný čas, vedoucí oddělení techniky“, výpověď z pracovního poměru, která byla rozsudkem Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 16. 6. 2006 č. j. 6 C 384/2005-35 určena neplatnou. I když žalovaný podal proti tomuto rozsudku odvolání, podává žalobu „vzhledem k možné kolizi předpokládané doby odvolacího řízení s promlčecí dobou práva na náhradu mzdy“.

Žalovaný zejména namítal, že není věcně legitimován, neboť žalobkyně byla zaměstnána u příspěvkové organizace Dům dětí a mládeže Uherské Hradiště, Purkyňova 494, IČO 46254366, která byla svým zřizovatelem Zlínským krajem zrušena ke dni 31. 12. 2006, a žalovaný, který je „zcela jinou organizací“, byl zřízen Městem Uherské Hradiště až ke dni 1. 1. 2007.

Okresní soud v Uherském Hradišti rozsudkem ze dne 12. 10. 2011 č. j. 6 C 270/2008-117 zastavil řízení ohledně částky 56.280,- Kč s úroky z prodlení (z

důvodu zpětvzetí žaloby o náhradu mzdy za období měsíců listopad 2005 až leden 2006), zamítl žalobu co do 628.150,- Kč s úroky z prodlení a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Vycházel ze zjištění, že žalobkyni, která na základě pracovní smlouvy ze dne 1. 2. 1995 uzavřené s Domem dětí a mládeže, Uherské Hradiště, Purkyňova 494, vykonávala práci „vedoucí oddělení techniky“, byla dne 12. 8. 2005 dána výpověď z pracovního poměru, že rozsudkem Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 16. 6. 2006 sp. zn. 6 C 384/2005 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 1. 7. 2009 č. j. 49 Co 430/2006-58 bylo vůči žalovanému pravomocně určeno, že tato výpověď je neplatná, že zastupitelstvo Města Uherské Hradiště usnesením ze dne 19. 6. 2006 schválilo dohodu o převzetí řízovatelských funkcí k Domu dětí a mládeže, Uherské Hradiště, Purkyňova 494, ze Zlínského kraje na Město Uherské Hradiště, že zastupitelstvo Města Uherské Hradiště usnesením ze dne 28. 8. 2006 č. 358/25/z/2006 zřídilo od 1. 1. 2007 příspěvkovou organizaci Dům dětí a mládeže, Uherské Hradiště, Purkyňova 494, že zastupitelstvo Zlínského kraje usnesením ze dne 20. 9. 2006 vzalo na vědomí přechod práv a povinností z pracovněprávních vztahů zrušovaných příspěvkových organizací kraje „v plném rozsahu“ na příspěvkové organizace nově zřízené městy Zlín, Uherské Hradiště a Staré Město v souvislosti s převodem vzdělávací činnosti zrušených příspěvkových organizací na nově zřízené příspěvkové organizace v souladu s dohodami mezi Zlínským krajem a městy Zlín, Uherské Hradiště a Staré Město a schválilo zrušení mimo jiné příspěvkové organizace Dům dětí a mládeže, Uherské Hradiště, se sídlem Purkyňova 494, Uherské Hradiště, IČO 46254366, ke dni 31. 12. 2006 a že dne 27. 7. 2006 uzavřel Zlínský kraj s Městem Uherské Hradiště dohodu, v níž bylo ujednáno, že Zlínský kraj zruší příspěvkovou organizaci Dům dětí a mládeže, Uherské Hradiště, se sídlem Purkyňova 494, Uherské Hradiště, IČO 46254366, a že Město Uherské Hradiště zřídí novou příspěvkovou organizaci, jejíž činnost bude shodná a bude bezprostředně navazovat na činnost zrušené organizace od 1. 1. 2007. Dospěl k závěru, že žalovaný není v této věci pasivně legitimován, neboť „žalobkyně pracovala u zcela jiného zaměstnavatele, než který je žalobkyni nyní označován jako žalovaný“. V době podání žaloby již zaměstnavatel žalobkyně „neexistoval“, protože byl ke dni 31. 12. 2006 zrušen svým zakladatelem Zlínským krajem, na který vzhledem k ustanovení § 27 odst. 3 zákona č. 250/2000 Sb. přešla práva a závazky „původního Domu dětí a mládeže v Uherském Hradišti“ a který „se nemohl dohodnout s nikým, tedy ani s Městem Uherské Hradiště, že na nově zřízenou organizaci přejdou tato práva a závazky, když tato dohoda byla uzavírána v červenci roku 2006, tedy v době, kdy Zlínský kraj s těmito právy a závazky ani disponovat nemohl a pozdější dohoda, tedy po 1. 1. 2007, mezi těmito subjekty již uzavřena nebyla“.

K odvolání žalobkyně a žalovaného Krajský soud v Brně – pobočka ve Zlíně rozsudkem ze dne 8. 11. 2012 č. j. 60 Co 300/2012-167 potvrdil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku, jímž byla žaloba zamítnuta, změnil jej ve výroku o náhradě nákladů řízení tak, že žalobkyni uložil povinnost zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení 65.508,- Kč k rukám advokáta JUDr. Víta Burši, a rozhodl, že žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému na náhradě nákladů odvolacího řízení 61.733,80 Kč k rukám advokáta JUDr. Víta Burši. Shodně se soudem prvního stupně dospěl k závěru, že žalovaný není věcně legitimován, neboť práva a povinnosti příspěvkové organizace Dům dětí a mládeže, Uherské Hradiště, IČO 46254366, zrušené ke dni 31. 12. 2006 Zlínským krajem, včetně práv a povinností z pracovněprávních vztahů, a tedy i práv a povinností z pracovního poměru žalobkyně, přešly podle ustanovení § 27 odst. 3 věty druhé zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, ve znění účinném do 31. 3. 2009, na Zlínský kraj a k přechodu těchto práv a povinností ze Zlínského kraje na žalovaného dohodou uzavřenou mezi Zlínským krajem a Městem Uherské Hradiště dne 27. 7. 2006 ve smyslu ustanovení § 338 odst. 2 zákoníku práce nedošlo, protože tato dohoda „ve vztahu k přechodu práv a povinností z pracovněprávních vztahů nemá oporu v zákoně“.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání. Namítá, že soudy dospěly na základě „použití nesprávné právní normy na zjištěný skutkový stav k nesprávnému právnímu posouzení pasivní legitimace žalovaného“, neboť z ustanovení § 251 zákoníku práce, které mělo být v projednávané věci aplikováno, vyplývala povinnost orgánu rušícího zaměstnavatele určit zaměstnavatele povinného uspokojit nároky zaměstnanců zrušeného zaměstnavatele a v posuzovaném případě se tak stalo dohodou „bývalého a současného zřizovatele“ jejího zaměstnavatele. Žalobkyně je proto toho názoru, že žalovaný je věcně legitimován. Dovolatelka poukazuje na svou „důvěru ve správnost, a tedy i platnost, právních úkonů bývalého a současného zřizovatele svého zaměstnavatele ohledně přechodu pracovněprávních závazků, zvláště když všichni zaměstnanci zrušeného zaměstnavatele plynule přešli na nynějšího žalovaného, aniž bylo zapotřebí uzavírat nové pracovní smlouvy“. Žalobkyně navrhl, aby dovolací soud zrušil rozsudky soudů obou stupňů a aby věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Žalovaný navrhl, aby dovolání žalobkyně bylo zamítnuto, neboť jej považuje za „nedůvodné a samotný dovolací důvod za uměle vytvořený“.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu) věc projednal podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „o. s. ř.“), neboť dovoláním je napaden rozsudek odvolacího soudu, který byl vydán před 1. 1. 2013 (srov. čl. II bod 7. zákona č. 404/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony). Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

Podmínky přípustnosti dovolání proti rozsudku odvolacího soudu jsou obsaženy v ustanovení § 237 o. s. ř.

Dovolání je přípustné proti rozsudku odvolacího soudu, jímž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé [§ 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř.] nebo jímž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil [§ 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř.], anebo jímž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam [§ 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř.].

Žalobkyně dovoláním napadá rozsudek odvolacího soudu, jímž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé. Podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. dovolání není přípustné, a to již proto, že soudem prvního stupně nebyl vydán rozsudek, který by byl odvolacím soudem zrušen. Dovolání žalobkyně proti rozsudku odvolacího soudu tedy může být přípustné jen při splnění předpokladů uvedených v ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř.

Rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam ve smyslu ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. zejména tehdy, řeší-li právní

otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je soudy rozhodována rozdílně, nebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak; k okolnostem uplatněným dovolacími důvody podle § 241a odst. 2 písm. a) a § 241a odst. 3 o. s. ř. se nepřihlíží (§ 237 odst. 3 o. s. ř.).

Dovolací soud je při přezkoumání rozhodnutí odvolacího soudu zásadně vázán uplatněnými dovolacími důvody (srov. § 242 odst. 3 o. s. ř.); vyplývá z toho mimo jiné, že při zkoumání, zda napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve smyslu ustanovení § 237 odst. 3 o. s. ř. ve věci samé po právní stránce zásadní význam, může posuzovat jen takové právní otázky, které dovolatel v dovolání označil.

Přípustnost dovolání podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. není založena již tím, že dovolatel tvrdí, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Přípustnost dovolání nastává tehdy, jestliže dovolací soud za použití hledisek, napříkladmo uvedených v ustanovení § 237 odst. 3 o. s. ř., dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé po právní stránce zásadní význam skutečně má.

Z hlediska skutkového stavu věci bylo v projednávané věci mimo jiné zjištěno (správnost skutkových zjištění soudů přezkumu dovolacího soudu - jak vyplývá z ustanovení § 241a odst. 2 a 3 o. s. ř. - nepodléhá), že žalobkyni, která na základě pracovní smlouvy ze dne 1. 2. 1995 uzavřené s Domem dětí a mládeže, Uherské Hradiště, Purkyňova 494 (IČO 46254366), vykonávala práci „vedoucí oddělení techniky“, dal tento zaměstnavatel dne 12. 8. 2005 výpověď z pracovního poměru, která byla rozsudkem Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 16. 6. 2006 sp. zn. 6 C 384/2005 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 1. 7. 2009 č. j. 49 Co 430/2006-58 pravomocně určena neplatnou. Mezi Zlínským krajem a Městem Uherské Hradiště byla dne 27. 7. 2006 uzavřena písemná dohoda, v níž bylo ujednáno, že Zlínský kraj ke dni 31. 12. 2006 zruší příspěvkovou organizaci Dům dětí a mládeže Uherské Hradiště, IČO 46254366, se sídlem Purkyňova 494, Uherské Hradiště, a Město Uherské Hradiště zřídí novou příspěvkovou organizaci, jejíž činnost bude shodná a bude bezprostředně navazovat na výchovně vzdělávací činnost zrušené organizace, kterou od 1. 1. 2007 převezme, že nová příspěvková organizace převezme ve smyslu ustanovení § 249 zákoníku práce práva a povinnosti vyplývající z pracovněprávních vztahů vůči zaměstnancům zrušené příspěvkové organizace a že Zlínský kraj uhradí „soudní náhrady“ a nároky z neplatného rozvázání pracovního poměru v případě, že v probíhajícím soudním sporu o neplatnost výpovědi z pracovního poměru mezi žalobkyní a Domem dětí a mládeže Uherské Hradiště, vedeném u Okresního soudu v Uherském Hradišti pod sp. zn. 6 C 384/2005, bude žalobkyně úspěšná. Zastupitelstvo Zlínského kraje usnesením ze dne 20. 9. 2006 schválilo mimo jiné zrušení příspěvkové organizace Dům dětí a mládeže Uherské Hradiště, IČO 46254366, ke dni 31. 12. 2006 a bezúplatný převod movitého majetku kraje, který má tato příspěvková organizace ve správě a který bude vyčíslen řádnou inventarizací provedenou ke dni 31. 12. 2006, na Město Uherské Hradiště. Dům dětí a mládeže, Uherské Hradiště, Purkyňova 494, IČO 46254366 byl zrušen svým zřizovatelem Zlínským krajem ke dni 31. 12. 2006 a ke dni 1. 1. 2007 byl Městem Uherské Hradiště zřízen Dům dětí a mládeže, Uherské Hradiště, Purkyňova 494, příspěvková organizace se sídlem v Uherském Hradišti, J. E. Purkyně č. 494, IČO 75089602.

Za tohoto skutkového stavu bylo pro rozhodnutí projednávané věci významné mimo jiné vyřešení právní otázky, jaký význam má pro posouzení věcné legitimity žalovaného v řízení o náhradu mzdy z neplatného rozvázání pracovního poměru okolnost, proti komu byla pravomocným rozhodnutím soudu vyslovena neplatnost rozvázání pracovního poměru. Vzhledem k tomu, že uvedenou právní otázku odvolací soud vyřešil v rozporu s ustálenou judikaturou soudů, představuje napadený rozsudek odvolacího soudu rozhodnutí, které má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Dovolací soud proto dospěl k závěru, že dovolání žalobkyně proti rozsudku odvolacího soudu je přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř.

Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), Nejvyšší soud České republiky dospěl k závěru, že dovolání žalobkyně je opodstatněné.

Otázky týkající se platnosti rozvázání pracovního poměru výpovědí dané žalobkyní Domem dětí a mládeže, Uherské Hradiště, Purkyňova 494 (IČO 46254366), je třeba i v současné době – vzhledem k tomu, že tato výpověď byla žalobkyni dána dne 12. 8. 2005 (srov. § 364 odst. 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce) - posuzovat podle zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce, ve znění účinném do 12. 9. 2005 (dále jen „zák. práce“).

Podle ustanovení § 64 zák. práce neplatnost rozvázání pracovního poměru výpovědí, okamžitým zrušením, zrušením ve zkušební době nebo dohodou může jak zaměstnavatel, tak i zaměstnanec uplatnit u soudu nejpozději ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy měl pracovní poměr skončit tímto rozvázáním.

Z ustanovení § 64 zák. práce vyplývá, že neplatnost právního úkonu o rozvázání pracovního poměru výpovědí, okamžitým zrušením, zrušením ve zkušební době nebo dohodou uplatňují zaměstnanec nebo zaměstnavatel žalobou podanou u soudu. Chce-li zaměstnanec nebo zaměstnavatel dosáhnout toho, aby nenastaly právní účinky vyplývající z právního úkonu o rozvázání pracovního poměru, musí podat u soudu žalobu o určení, že právní úkon o rozvázání pracovního poměru je neplatný, a to nejpozději ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy měl pracovní poměr skončit tímto rozvázáním (srov. například rozsudek býv. Nejvyššího soudu ze dne 22. 2. 1968 sp. zn. 6 Cz 5/68, uveřejněný pod č. 40 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 1969, rozsudek býv. Nejvyššího soudu SSR ze dne 28. 5. 1980 sp. zn. 6 Cz 8/80, uveřejněný pod č. 43 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 1982, a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 3. 1997, sp. zn. 2 Cdon 475/96, uveřejněný pod č. 75 v časopise Soudní judikatura č. 9/1997). Nepoda-li zaměstnanec nebo zaměstnavatel u soudu žalobu o určení neplatnosti právního úkonu o rozvázání pracovního poměru, skončil pracovní poměr mezi účastníky podle tohoto právního úkonu, i kdyby byl jinak naplněn některý z důvodů neplatného rozvázání pracovního poměru. Marným uplynutím dvouměsíční lhůty právo podat žalobu o určení neplatnosti právního úkonu o rozvázání pracovního poměru zanikne, a soud se tedy již nemůže zabývat posouzením otázky platnosti tohoto právního úkonu, a to ani formou předběžné otázky; nebyla-li neplatnost právního úkonu o rozvázání pracovního poměru určena pravomocným rozhodnutím soudu, musí soud vždy (i v případném jiném řízení mezi účastníky) vycházet z toho, že pracovní poměr účastníků byl rozvázán platně (srov. opět právní názor vyslovený v již zmíněném rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 19. 3. 1997 sp. zn. 2 Cdon 475/96).

Pravomocným rozhodnutím soudu o určení neplatnosti právního úkonu zaměstnavatele o rozvázání pracovního poměru je ve smyslu ustanovení § 159 o. s. ř. nezměnitelně a ve smyslu ustanovení § 159a odst. 1 a odst. 4 o. s. ř. jednak závazně určena (vyslovena) neplatnost tohoto právního úkonu, a

jednak je stanoveno, kdo je osobou legitimovanou k uspokojení nároků zaměstnance z neplatného rozvázání pracovního poměru. Protože ustanovení § 159a odst. 5 o. s. ř. brání tomu, aby v řízení o nároky zaměstnance z neplatného rozvázání pracovního poměru byly uvedené okolnosti posouzeny (znovu a) jinak, je třeba při rozhodování o nároku zaměstnance na náhradu mzdy z neplatného rozvázání pracovního poměru podle ustanovení § 61 zák. práce vycházet z uvedeného pravomocného (nezměnitelného a závazného) soudního rozhodnutí. Nejvyšší soud proto již dříve dospěl k závěru, že, byla-li pravomocně určena neplatnost rozvázání pracovního poměru ze strany zaměstnavatele, brání ustanovení § 159a odst. 5 o. s. ř. tomu, aby byl v (následném) řízení při rozhodování o nároku zaměstnance na náhradu mzdy z neplatného rozvázání pracovního poměru považován za zaměstnavatele někdo jiný, než proti komu byla vyslovena neplatnost rozvázání pracovního poměru (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 2. 2010 sp. zn. 21 Cdo 4780/2008, uveřejněný pod č. 9 v časopise Soudní judikatura, roč. 2011, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 3. 2013 sp. zn. 21 Cdo 268/2012).

Z uvedeného pro projednávanou věc vyplývá, že náhradu mzdy z neplatného rozvázání pracovního poměru výpovědí, danou žalobkyní Domem dětí a mládeže, Uherské Hradiště, Purkyňova 494 (IČO 46254366), dne 12. 8. 2005, je za podmínek uvedených v ustanovení § 61 zák. práce povinen zaplatit žalobkyni ten, vůči němuž byla pravomocným soudním rozhodnutím vyslovena neplatnost výpovědi z pracovního poměru obsažené v dopise ze dne 12. 8. 2005. Byl-li tím, vůči němuž byla pravomocným rozhodnutím soudu vydaným ve věci vedené u Okresního soudu v Uherském Hradišti pod sp. zn. 6 C 384/2005 určena neplatnost uvedené výpovědi, žalovaný, bude žalovaný věcně legitimován i v řízení o nároku žalobkyně na náhradu mzdy z neplatného rozvázání pracovního poměru touto výpovědí, a to i v případě, že na něj nepřešla práva a povinnosti z pracovněprávního vztahu mezi žalobkyní a Domem dětí a mládeže, Uherské Hradiště, Purkyňova 494 (IČO 46254366). Jestliže by naopak byla neplatnost výpovědi pravomocně vyslovena vůči jiné osobě než žalovanému, nemohl by být žalovaný v řízení o náhradu mzdy podle ustanovení § 61 zák. práce považován za zaměstnavatele žalobkyně, i kdyby k uvedenému přechodu práv a povinností z pracovněprávního vztahu žalobkyně na žalovaného došlo.

Protože odvolací soud se věcí z tohoto pohledu nezabýval, spočívá jeho rozsudek na nesprávném právním posouzení věci; Nejvyšší soud České republiky jej proto podle ustanovení § 243b odst. 2 části věty za středníkem o. s. ř. zrušil. Vzhledem k tomu, že důvody, pro které byl zrušen rozsudek odvolacího soudu, platí i na rozhodnutí soudu prvního stupně, zrušil též rozsudek soudu prvního stupně (s výjimkou výroku o zastavení řízení co do 56.280,- Kč s úroky z prodlení) a věc v tomto rozsahu vrátil soudu prvního stupně (Okresnímu soudu v Uherském Hradišti) k dalšímu řízení (§ 243b odst. 3 věta druhá o. s. ř.).

Právní názor vyslovený v tomto rozsudku je závazný; v novém rozhodnutí o věci rozhodne soud nejen o náhradě nákladů nového řízení a dovolacího řízení, ale znovu i o nákladech původního řízení (§ 226 odst. 1, § 243d odst. 1 část věty první za středníkem a věta druhá o. s. ř.).

Proti tomuto rozsudku není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 20. listopadu 2014

JUDr. Jiří Doležilek

předseda senátu

www.nsoud.cz